

Sebastian

Fitzek

Psychotriler

Darček

TATRAN

SEBASTIAN FITZEK

Darček

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Das Geschenk,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag, Mníchov 2019,
preložila Mária Mlynarčíková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5222. publikácia
a 21. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign,
Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Martina Pinková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila CPI Moravia Books, Pohořelice.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,
Nemecko (www.avainternational-de).

Copyright © 2019 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.KG,
Munich, Germany

Translation © Mária Mlynarčíková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1070-6

Psychopatia (...) má pravdepodobne genetické príčiny.
Niektoré oblasti mozgu, napríklad tie, ktoré zodpovedajú
za súcit a kontrolu impulzov, sú od narodenia nedostatočne
vyvinuté.

*Fanny Jiménez, So erkennen Sie einen Psychopathen (Takto
rozpoznáte psychopata), noviny Die Welt, 14. 8. 2014*

Všetko skutočne zlé sa začína nevinne.

Ernest Hemingway

Človek je od prírody zlý. Dobro nečiní preto, že k nemu má
sklony, ale zo sympatie a cti.

*Immanuel Kant, Reflexionen zur Anthropologie
(Reflexie o antropológii)*

Psychopatia je porucha osobnosti. Odhaduje sa, že ňou trpí
asi jeden človek zo sto.

Mužov postihuje štyrikrát častejšie než ženy. Pri štúdiu
dvojčiat sa zistilo, že istú rolu zohráva aj dedičnosť.

*Hildegard Kaulen, Ein Schalter für Empathie (Spínač empatie), FAZ,
16. 3. 2018*

To, ako bude vyzerat' svet zajtra, vo veľkej miere závisí
od fantázie tých,
čo sa práve učia čítať.

Astrid Lindgrenová

1. kapitola

Dnes

Bol nahý a trhali ho na dve polovice. Nebol to len pocit. Naozaj sa to dialo. Tu a teraz, v starej väzenskej pracovni, na dláždenej podlahe, hneď vedľa priemyselnej sušičky.

Milan počul iba sám seba, ako neľudsky kvičí. Keby mu nezapchali ústa ponožkou, vrieskal by na celý ústav. Niežeby to malo význam. Banda určite dobre zaplatila za to, aby ju v noci nechali s nováčikom osamote.

Bolo ich päť. Dvaja mu kľačali na pleciach, dvaja mu držali nohy a piaty, ťažko dychčiace stodvadsaťkilové vrece páchnuce po lacnej klobáse, mu práve zasúval do rekta čosi, čo pocitovo pripomínalo kropáč omotaný ostnatým drôtom. No asi to bola iba päšť, ktorou ho znásilňoval.

Tlak náhle povolil tak nečakane, že Milan dostal krč a celý sa roztriasol. Bolesť pretrvávala, niečo, čo páliło viac než pec v saune, horelo v jeho vnútri, ale aspoň mohol opäť hýbať rukami a prevrátiť sa na chrbát.

Zjavila sa nad ním nová, šiesta tvár. Starší muž s prísnyim púťcom vo vlasoch a azúrovomodrými očami za hrubými sklami okuliarov nebol pri tom, keď ho v sprchách dobili a odviekli sem.

Skúmal ho so zvedavosťou detí, ktoré pod lupou grilujú chrobáka. „Takže ty si ten policajt?“ Milan prikývol a muž mu vytiahol ponožku z úst.

„Ja som Zeus. Poznáš ma, však?“

Zeus, boh väzenia. Milan opäť prikývol. Len ľudia po mozgovej smrti a pacienti v kóme nevedeli, kto je ten chlap, čo zneu-

žíva meno gréckeho božstva a tu v nápravnoýchovnom ústave Tegel má naozaj hlavné slovo.

„Dobre ma počúvaj. Ľudia ako ty sú tu úplne naspodku potravínového reťazca. Máš tu menej práv než chlpy v Biglajzovom pupku.“

Zeus sa zašklabil na bachráča, ktorý si práve vytiahol nohavice dohora. Milan by sa bol najradšej odplazil do kúta a umrel. Ak to, čo ešte pred chvíľou bolo v ňom, bol penis toho chlapa, tak bol asi taký veľký ako hasiaci prístroj.

„Máš len jednu šancu – ibaže by si chcel, aby Biglajz vytiahol svoju špecialitku. Vieš, prečo mu hovoríme Biglajz?“

Lebo všetko zrovná?

„Lebo rád žehlí. Miluje žehličky. Ako je táto.“ Zeus si od svojho potetovaného pomocníka vzal starodávnu žehličku.

„Biglajz ju hneď ohreje na dvesto stupňov. A kým sa zahreje na prevádzkovú teplotu, máš šancu všetko mi porozprávať. Pravdu a nič len pravdu, tak ti Pánboh pomáhaj.“

Zeus si čupol, dlaňou skontroloval, či pútec ešte drží, a povedal: „Si v cele s Klieštom. Ten krpec je okej. A ty máš šťastie. Zaručil sa za teba. Hovorí, že zo spánku plačeš. A že by si naozaj mohol byť yeti.“

„Čo?“

„Nevinný. Tu vnútri to vidáme tak často ako vonku yetiho.“

Zeusovi prisluhovači sa zasmiali nad vtipom, ktorý zaručene počuli už stokrát.

„Povedz mi svoj príbeh!“ opäť ho vyzval vodca.

„Čo?“

„Hovorím snáď po čínsky?“ Zeus Milanovi jednu vrazil. „Chcem vedieť, prečo si tu, *policajt*. Ale bacha.“ Starý si zložil okuliare a ukázal si na oči. „Vieš, čo je toto?“

Milan ignoroval rétorickú otázku aj preto, že sa snažil nepovracať, zatiaľ čo bolesť sa opäť rozhorela ako nový plameň.

„To sú moje dva detektory lži. Keď mrknú, Biglajz to uvidí. Stačí mi raz mrknúť a vrazí ti horúcu žehličku až do dvanástnika. Chápeme sa?“

Biglajz s úškrnom prikývol. Milan mal slzy v očiach. V ústach sa mu zbierali sliny. Musel dvakrát prehltnúť, kým bol pripravený.

Pripravený chopiť sa poslednej šance a všetko Zeusovi porozprávať. Príbeh rovnako neuveriteľný ako príšerný, ktorý ho priviedol naprieč peklom až sem, do väzenia.

A aby získal trochu času, aby si ešte pár hodín požil, začal celkom od začiatku.

2.

Pred dvomi rokmi

„Ste tam sama?“

„Áno.“

„A čo personál kuchyne?“

„Už odišli. Ja ešte robím vyúčtovanie. Okrem mňa tu už nikto nie je.“

„Okej. Aj tak sa nemusíte báť,“ povedal Milan.

Žena v telefóne sa hystericky rozosmiala. „Nemusím sa báť? To ste sa na polícii už celkom zošaleli? Zavoláte mi, hovoríte o nejakom psychošovi, ktorý vám zdrhol a o pár sekúnd si zo mňa spraví rukojemníčku, a ja sa NEMÁM BÁŤ?“

Hlas mladej čašníčky, ktorá sa predstavila ako Andra Sturmová, znel, akoby jednou rukou dokázala z barového pultu vytrhnúť kus dreva a postaviť sa s ním do cesty potenciálnemu útočníkovi. Ale Milan vedel, že drsný a silný hlas v telefóne nie vždy presne zodpovedá zovňajšku. Andra môže byť krehký anjel a drsný hlas je len dôsledok smrteľného strachu, ktorý v nej vyvolal. V každom prípade bola výrečná, čo sa Milanovi pozdávalo. Andra pôsobila ako žena, s ktorou by sa za normálnych okolností rád zoznámil, aj keď to v tejto situácii bola mimoriadne neprofesionálna myšlienka.

„Počúvate ma?“

„Nie, zapchávam si uši. *Samozrejme*, že počúvam.“

Milan sa cez čelné sklo auta pozrel na vchod do reštaurácie oproti, hlboko sa nadýchol a potom primerane situácii čo najpokojnejším hlasom povedal: „Po prvé, páchatel nám neušiel. Sledujeme ho už dve hodiny a sledujeme dokonca aj jeho ho-

vory na mobile. Preto vieme, že vám telefonoval krátko pred tým, než som vás kontaktoval ja. Je to tak?“

„Áno,“ povedala Andra po krátkej odmlke. Pravdepodobne prikývla, kým si uvedomila, že to cez telefón nie je počuť.

„Chcel vedieť, či je o tomto čase ešte niekto v reštaurácii.“

Bol to aj tak zázrak, že čašníčka vôbec zdvihla telefón. Telefonát päť minút pred fajrontom v podstate mohol znamenať len problémy, tým skôr, že tento All-American-Diner nebol práve reštaurácia, kde by robili rezervácie. Hostia, ktorí bažili po burgroch, hranolčekoch, nachos, stejkoch, mliečnych šejkoch a iných kalorických bombách, chodili do malej reštaurácie vo vedľajšej uličke Rosenecku bez ohlásenia.

„A po druhé,“ pokračoval Milan, „ten muž si vás nezvezme ako rukojemníčku. Chce iba hotovosť.“ Andra sa zasmiala. „Ako to tak presne viete, vy mudrlant?“

Milan sa pousmial. Andra hovorila so sebavedomým rozhorčením Berlínčanky, ktorá si nedáva servítku pred ústa. A zjavne nielen v takýchto extrémnych situáciách. Tipoval, že má okolo tridsať rokov. Viac-menej jeho vek.

„Páchateľ už rukojemníčku má,“ odpovedal jej na otázku.

„Prosím?“

„Dievčatko. Uniesol ho. Dnes predpoludním zlyhalo odovzdanie výkupného. Odvtedy ho sledujeme.“

Pauza.

Andra akiste musela najprv stráviť, čo práve počula. Pravdepodobne jej tieto informácie zaťažili žalúdok viac než masné palacinky, ktorými americká reštaurácia vykrmovala svojich ráňajkujúcich hostí.

Milan sa opäť pokúsil nazrieť zo svojho stanoviska dovnútra, ale okná smerujúce do slabo osvetlenej ulice sa cez neutíchajúci dážď so snehom ledva dali rozoznať.

Mimoriadne zlá pozícia pre zásah.

Všetko vyzeralo, akoby sa na to pozeral cez dvierka zapnutej práčky; keby nepoznal typické rekvizity z tisícok iných podob-

ných reštaurácií sveta – cestná značka Route 66 s patinou, atrapa jukeboxu pri vchode, americká zástava a na stenách viaceré plagáty Elvise a strýčka Sama, nedokázal by identifikovať ani jediný predmet vo vnútri reštaurácie.

Milan by stavil život svojich nenarodených detí na to, že rohové lavice sú potiahnuté červenou koženkou a stoja na laminátovej podlahe so šachovnicovým vzorom.

„Tak prečo toho hajzla nedrapnete, len čo sa sem dosype?“

„Lebo nevieme, kam zavliekol svoju obeť.“

„Prosím?“ opäť sa spýtala Andra, tentoraz to znelo priam šokovane.

„Kým bude páchatel' u vás v reštaurácii, upravíme jeho únikové vozidlo, aby nás doviedol k rukojemníčke, aj keby sme ho stratili z dohľadu.“

„Je veľmi nebezpečný?“

Milan si odkašlal. Prehrabol si tmavohnedé vlasy rozstrapatené krátkym spánkom, ktoré už celé mesiace nevideli holiča.

„Nechcem klamať. Áno. Je. Má asi meter osemdesiatpäť, je svalnatý a – ozbrojený.“

„Panebože.“ Ledva počuteľne prehltna.

„Prosím. Viem, že od vás žiadam veľa. Ale ak sa nezačnete hrať na hrdinku, nič vám nehrozí. Dajte mu peniaze z pokladne a všetko, čo bude chcieť, možno je len hladný a potrebuje sa najesť. Postaráme sa o to, aby sa vám nič nestalo.“

„A ako?“ Hlas jej preskočil. Milan počul v telefóne kroky. Gumené podrážky zaškrípali. Čašníčka pravdepodobne hľadala úkryt za barom. *Dúfajme*. Pri dverách, v priamej zóne ohrozenia, nespozoroval žiadny pohyb.

Našťastie.

Vo vysielacke zapraskalo. Siahol po nej, vyslovil krátky príkaz „čakať“ a opäť ju odložil.

„V tomto momente sú na vchod reštaurácie namierené tri zameriavacie ďalekohľady,“ pokúsil sa Andru upokojiť.

„Pri najmenšom náznaku akejkoľvek nezrovnalosti dám svojim chlapom príkaz konať.“

„Čo je podľa vás nezrovnalosť? Gulka v hlave? Že môj mozog sa rozprskne ponad pult?“

Milan teraz šepkal, nie preto, že by to bolo potrebné, ale preto, že vedel, že rozrušení ľudia potom sústredenejšie počúvajú. „Páchatel každú chvíľu vojde do reštaurácie. Zachovajte pokoj, urobte, čo vám povie. A teraz sa nezosypte, ale má na hlave čiernu lyžiarsku kuklu.“

„To nemyslíte vážne?“

„Zložte už. Nemal by vás vidieť telefonovať. Páchatel je extrémne nedôverčivý.“

„Okej,“ počul odvetiť Andru, ale neznelo to presvedčivo. Pochopiteľne sa jej vôbec nepáčilo, že má prerušiť spojenie s políciou.

„Jednoducho urobte, čo vám povie. Len čo bude preč, počkajte, kým k vám prídu moji ľudia. Všetko dobre dopadne,“ ubezpečil ju ešte raz Milan, potom v linke zapraskalo a spojenie sa prerušilo.

Zatvoril oči.

Všetko dobre dopadne?

Milan mal zvláštny pocit. Niečo tu neštimovalo.

Skončiť to?

Pozrel sa na hodinky. Hlboko sa nadýchol. A rozhodol sa ignorovať vnútorný hlas.

Milan Berg sa s povzdychom načiahol k lyžiarskej kukle na sedadle spolujazdca a natiahol si ju na hlavu, potom vystúpil a vydal sa k reštaurácii.

3.

Trik, vďaka ktorému ho na uliciach prezývali „policajt“, zabraľ už sedemkrát.

Milan si vytipoval podniky, kde bolo málo personálu a podľa možnosti čo najviac hotovosti. Kaviarničky, krčmičky, reštaurácie, raz benzínku. Vždy krátko pred záverečnou alebo pred striedaním zmeny. Ideálne v bočných uliciach ďaleko od diania.

Bolo pozoruhodné, ako ľudia spolupracovali, keď ich zastrašujúco hlboký hlas v telefóne vyzval, aby bez odporu odovzdali lupičovi denné príjmy. Hociktorý tretotriedny krimiseriál naučil divákov, aby sa policajta opýtali na preukaz. Ale to zjavne platilo iba pri dverách domu. V telefóne väčšine úplne stačilo, ak sa predstavil ako „*hlavný komisár Stresow, špeciálne komando*“ alebo povedal nejakú podobnú hlúposť. Občas sa Milan pohral so svojou atrapou vysielачky, aby v nej zapraskalo a niečo do nej povedal. Viac mu na autentickú kulisu nebolo treba.

Ťažšie bolo vystihnúť pravý moment. Tak ako teraz, keď boli obchody zavreté, sviatočné nákupy vybavené a ulice osireli, lebo ľudia pripravovali doma večeru a balili darčeky. Napokon, bol Štedrý večer tesne pred štvrtou hodinou popoludní.

Z troch objektov, ktoré si Milan na internete vyhliadol, bol otvorený už len tento lokál v Schmargendorfe a presne ako dúfal, s minimom personálu.

Musel zakašľať, lyžiarska kukla sa mu už po pár krokoch nepríjemne vlhko lepila na tvár.

Tento deň a pri tomto počasí človek nestretol ani psíčkarov, a keby aj, hlavu by mali sklonenú, aby im snehová brečka nestriekala priamo do tváre.

Okej, ide sa na vec.

Tridsať metrov od kradnutého auta až ku vchodu s povinným neónovým logom nad dverami absolvoval bez svedkov.

Tak poďme.

Vošiel do reštaurácie. Bolo šero, okrem malých lampiek na umeľohmotných stoloch svietilo iba núdzové osvetlenie. Do nosa mu udrela zmes fritovacieho oleja, burgrov a krvi.

Krvi?

V hlave mu prasklo až s istým oneskorením. Ako aerodynamický tresk lietadla. Potom prišla bolesť a uvedomil si, že sa nemýlil: lokál naozaj mal šachovnicovú podlahu. Teraz na nej kľáčal – neschopný opäť sa postaviť.

Mal som dať na svoj vnútorný hlas.

Kopanec do brucha ho roztočil okolo jeho vlastnej osi. Spadol na chrbát, najprv nad sebou zbadal vznášajúci sa model masky chladiča Cadillacu, ktorý zavesil pod strop asi nejaký interiérový dizajnér, potom ženu s jemne zahnutým nosom, omnoho krajším ako jeho skoba, ktorá sa práve plnila krvou.

Andra, pomyslel si Milan. Naozaj vyzerá ako žena, s ktorou by som sa rád niekedy stretol.

„Šťastné a veselé, ty lump,“ povedala.

Potom mu bejzbalovou pálkou rozbila lebku.

4.

O dva roky neskôr

Ako ste sa zoznámili?“ spýtala sa terapeutka. Asi si myslela, „že párik oproti nej si práve pripomenie nejaký kľúčový romantický moment. Prvý krok v úspešnej párovej terapii, na ktorú sa narýchlo prihlásili. *Desať sedení po deväťdesiat minút. Dvesto eur za termín.* Super cena, keby sa doktorke Henriette Rosenfelsovej naozaj podarilo ukázať im cestu von z džungle problémov ich mladého vzťahu. Alebo im aspoň dať radu, ako prežiť deň bez toho, aby si navzájom porozbíjali hlavy.

Hoci sa to vlastne presne tak začalo, pomyslel si Milan, a to bol dôvod, prečo sa usmiala aj Andra.

„Tresla som ho bejzbalovou pálkou po hlave,“ odpovedala na otázku terapeutky a Milan doplnil: „Bola to láska na prvý úder.“

Keď si prvý raz potriasli rukou pri vstupe do ambulancie v starej bytovke v Moabite, pomyslel si, že doktorka Rosenfelsová je veľkoodberateľkou botoxového priemyslu. Na päťdesiatosemročnú ženu mala táto sivovlasá okuliarnatá pani nezvyčajne vypnutú pleť (*akoby si cez tvár natiahla balón,* pomyslel si), ale na Rosenfelsovej čelo teraz vystúpili vrásky.

„Ako tomu mám rozumieť?“ spýtala sa vraštiac čelo.

„Andra je čašníčka. Pred dvomi rokmi na Štedrý večer som chcel prepadnúť jej reštauráciu. Ale jej múdra hlava môj trik prekukla.“

„*Zložte už?*“ citovala ho posmešne Andra, keď opäť precitol. „*Človeče, môj bývalý bol policajt. Nebol síce veľký lúmen, ale ani on by v prípade rukojemníckej situácie neprerušil kontakt s obeťou.*“

Terapeutka presunula neveriaci pohľad k Andre, ktorá Milanovo priznanie nemo potvrdila vzdychom v štýle „je to smutné, ale je to tak“.

„Myslím, že už teraz môžem povedať, že ste naozaj nezvyčajný pár.“ Doktorka Rosenfelsová sa usmiala a Milan jej musel dať za pravdu. Ani len vzhľadom sa s Androu k sebe nehodili. On, konzervatívne nenápadne oblečený študentík v teniskách, džínsoch a polokošeli. Ona, o tri roky staršia od neho, označovala svoj outfit ako štýl „baba od kolotočov“. Čierne bajkerské čižmy, polodlhé vlasy zafarbené na ocelovomodro, výrazne pestré legínsy, skladaná minisukňa s lebkami a k tomu zelená mikina s nápisom: „Ježiš ťa miluje. Všetci ostatní si myslia, že si hajzel.“

Tú istú mikinu mala na sebe, keď sa zoznámili.

Pričom „zoznámili“ je vskutku eufemistický výraz pre „prijabiť a v bezvedomí odvlieť do zadnej miestnosti“.

Podľa doktora Googla mu vtedy Andra bejzbalkou spôsobila *zlomeninu lebkovej klenby bez postihnutia mozgu*, aj keď mal pocit, že mu na privítanie vrazila čelnú kosť do mozgu. Ešte aj po niekoľkých mesiacoch platil Milan za prudšie pohyby slziacimi očami a aj dnes sa občas budil s demolačným kladivom v lebke len preto, že pri nočných morách príliš prudko trhal hlavou.

Ale aspoň tú fraktúru lebky prežil aj bez lekárskeho ošetrenia. Na rozdiel od zranenia hlavy v detstve. Milan vyrástol na Ruja-ne. Keď mal štrnásť rokov, musel stráviť niekoľko týždňov v nemocnici, lebo doma spadol dole schodmi do pivnice. Druhú lebečnú fraktúru v živote si vyliečil iba katadolonom a chladivými obkladmi. *Čo bol v podstate zázrak*, ako odborníkom zas a znova potvrdzovali rešerše na rôznych medicínskych fórach. Ale nie až taký obrovský zázrak ako jeho vzťah s Androu.

Keď sa Milan polhodinu po nevydarenom prepadnutí prebral na gauči v kancelárii šéfa reštaurácie, očakával, že Andra dotiahne do konca, čo začala. Iba týždeň predtým prebehla médiami správa o majiteľovi večierky, ktorý v štvrti Prenzlauer

Berg dobil zloдея na smrť v zastúpení všetkých lotrov, čo mu celé roky unikali. Ale krehká žena s tvárou anjela mu prekva-pujúco neskrivila už ani vlások. Ani nezavolala políciu. Andra urobila niečo, čo by Milan v živote neočakával: ponúkla mu prácu.

„Aké strašné plytvanie. Fešák ako ty a s takou kreatívnou in-te-ligenciou. Prečo robíš také sprostosti a nemáš normálnu robotu?“

Neprešiel ani deň, aby si viackrát nespomenul na jej prvé slová. A na odpoveď, ktorú jej dodnes ostal dlžný: *„Som anal-fabet. Nevieť čítať ani písať. Nikdy som sa to nenaučil, podobne ako milióny ďalších ľudí v Nemecku.“*

„Niekedy si myslím, že Milan je rozpoltená osobnosť,“ pove-dala Andra, ktorá o tom ešte stále nemala ani potuchy. Milan sa tak veľmi hanbil za to, čo ho odlišovalo od ostatných.

„Veď mi hovoril o otcovi, o ktorého sa potrebuje postarať. A o dlhoch, ktoré má. To bol asi aj dôvod, prečo sa Milan všet-kými možnými prostriedkami snažil dostať k prachom.“

„Dôvod, prečo ste sa stali kriminálnikom?“ položila doktor-ka Rosenfelsová doplňujúcu otázku.

Andra prikývla namiesto Milana. Skutočný dôvod, prečo sa dal na kariéru podvodníka, bol, že negramotnosť sa v Nemecku nepovažovala za postihnutie, takže nemal nárok na sociálne dávky. Ale o živobytie sa vedel postarať len ťažko. Keďže mal obe ruky ľavé, čisto fyzické činnosti preňho neprichádzali do úvahy. A možnosť získať duševnú prácu, na ktorú bola jeho vy-soko inteligentná hlava ako stvorená, mu spoločnosť odoprela.

Jedného dňa už Milan jednoducho nemal chuť zlyhať ešte aj pri vyplňaní formulára žiadosti o sociálnu podporu a pokúsil sa svoje intelektuálne schopnosti využiť v jedinom povolání, kde nebola potrebná prijímacia skúška a odmena je aj tak vyššia než minimálna mzda: povolanie kriminálnika.

„Príbeh jeho chudobného otca, samozrejme, priamo zaučín-koval na môj filantropický syndróm,“ povedala Andra.

„Okrem toho ma mrzelo, že som k nemu bola taká hrubá. Bola som rozrušená a bála som sa.“

„A preto sa potom so mnou zo súcitu vyspala.“

„Hajzel,“ zasyčala naňho Andra. „To bolo o pol roka neskôr a bola som do teba zamilovaná.“

Bola.

„A teraz pracujete spolu?“ spýtala sa terapeutka.

„Áno, v tej istej reštaurácii, kde sa ma pokúsila zabiť.“

„Kde si sa ma pokúsil ozbíjať.“

Milan sa pozrel na doktorku Rosenfelsovú. „Prečo zatajila prepadnutie a dokonca sa u Hulka za mňa prihovorila, ak nie zo súcitu?“

„U Hulka?“

„Vedúci. Vlastne sa volá Harald. Voláme ho tak, lebo sa najradšej oblieka do zeleného ako tá komiksová postava.“

„Ty ho tak voláš, lebo sa ti zdá vtipné hovoriť päťdesiatkilovej mušej váhe Hulk,“ opravila ho Andra a zavrtila hlavou. „Ja ti fakt nerozumiem, Milan. Veď priam geniálne počítaš z hlavy, nepoznám nikoho, kto by si zapamätal objednávku vyše dvadsiatich ľudí bez jedinej poznámky a nikdy nič nezabudol. Si nesmierne umelecky nadaný, mali by ste vidieť jeho kresby hostí. Má fotografickú pamäť, fakt. A robí čašníka?“

„Moment, som zmätená,“ povedala doktorka Rosenfelsová. „Myslela som si, že ste *chceli*, aby pracoval s vami v reštaurácii?“

„Jasné, krátkodobo,“ povedala Andra. „Ale nie až do dôchodku. Veď ja som horko-ťažko spravila záverečné skúšky na strednej. Pre Milana je celý svet otvorený. Ale on sa ani nechce realizovať. Nemá plány, nemá ciele. A to má ešte len dvadsaťosem rokov!“ *A je negramotný*, pomyslel si Milan.

Dokonca aj Andrina trinásťročná dcéra Louisa lepšie zvládala reálny svet, v ktorom boli analfabeti ľuďmi štvrtej kategórie. Bez ukončenia školskej dochádzky, bez vzdelania, bez vodičského oprávnenia. Louisa už v prvej triede lepšie čítala názvy ulíc, pre Milana bol každý víkendový nákup hororový výlet.

„Miláčik, tu je môj nákupný zoznam, vybavíš to?“

„Jasné. Len jedna otázka: Čo je to *Χοζα Χολα* ? Je to tá hnedá baňatá fľaša s bielym vlnkovým nápisom na červenom podklade?“